

— Εὐτυχῆς θὰ λογισθῶ ἐὰν παρασταθῶ εἰς τόσον ἐπίσημον συναναστροφῆν.

— Θὰ ἔχωμεν καὶ τὸν κύριον Ζαφεράκην καὶ τὸν κύριον Ἰωαννάκη.

— Τιμὴ μου εἶνε νὰ καθίσω μεταξὺ τῶν κυρίων τούτων.

Ὁ κύριος Βαλλιᾶς ἀνέβη παρῆυθις ἵνα ἐρωτησῆ τὴν συνέλευσιν, καὶ θέσῃ εἰς ψηφοφορίαν τὴν παραδοχὴν μου. Μετὰ τινὰς δὲ στιγμὰς κατελθὼν μοὶ εἶπεν ὅτι ἐγενόμην δεκτὸς παμψηφεί, προσθεῖς :

— Μόνον ἡ Μοῦσα σᾶς παρακαλεῖ νὰ φανῆτε κάπως συγκαταβατικῶς.

Ἐπὶ τούτοις ἐγὼ ἀπεχώρησα εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἵνα ἐτοιμασθῶ πως καὶ καλλωπισθῶ. Ἄμα δὲ σημαίνουσας τῆς ὀγδόης ὥρας, ἡγουμένου τοῦ κυρίου Βαλλιᾶ καὶ παρακολουθοῦντος τοῦ Σταύρου, ὅστις ἐστέναζε καὶ ὁ στεναγμὸς τοῦ ἡδύνατο καὶ λιθίνην καρδίαν νὰ συγκινήσῃ, ἀνέβην βραδέως τὰς βαθμίδας τοῦ Παρνασοῦ.

[Μετὰφρασις].

Π.Ι.Φ.

[Ἔπεται τὸ τέλος].

Ο ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ

Περιγραφή

τοῦ μαθητικοῦ βίου ἐν Γερμανίᾳ.

Συνίεσις (δὲ σελ. 73).

Νυκτερινὰ συμπλοκαὶ τῶν φοιτητῶν μετὰ τῆς ἀστυνομίας καὶ τῶν νυκτοφύλακων.

Εἶδομεν προηγουμένως ὅτι, ὅταν οἱ φοιτηταὶ ἀποχωρῶσι τοῦ ποτείου, καὶ παρεύονται διὰ τῶν δδῶν καὶ δμάδας, παρήλθεν ἤδη τὸ μεσονύκτιον, οἱ δὲ κώδωνες τῶν πολυαριθμῶν κωδωνοστασίων τῆς πόλεως ἤχουσι τὰς ὥρας τῶν πνευμάτων ἐν τῇ ἡρέμῳ καὶ σοβαρᾷ νυκτί. Ἐκαστος τίμιος πολίτης ὑπνώττει τὴν ὥραν αὐτὴν ὑπνὸν νήδυμον, βέγγων ἐν τῇ θερμῇ κλίνῃ, μόνον δὲ ἀγρυπνοῦσι ἐμβριθεῖς τινες φιλόσοφοι, ἢ ἀστρονόμοι ἀναγινώσκοντες εἰς τοὺς ἀστέρας, ἢ νυκτοκλόποι ἐξεληθόντες πρὸς λείαν. Κατὰ τὴν ὥραν λοιπὸν αὐτὴν ἀγρυπνεῖ καὶ πᾶσα ἡ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς διοικήσεως τῆς πόλεως ὑπήκουσα ἔνοπλος δύναμις τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων καὶ τῶν νυκτοφύλακων, περιπολοῦσα ἀνά τὴν πόλιν καὶ ἀγρυπνοῦσα μὲ Ἄργου ὄμματα ἐπὶ τῆς ἡσυχίας καὶ ἀσφαλείας πάσης κοιμωμένων ψυχῆς. Νυκτερινοὶ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες! Οἶκι ἀναμνήσεις ἐγείρονται διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου εἰς τοὺς παλαιοὺς σπουδαστὰς τοῦ Βυρτσβούργου. Τί ἐγένετο τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, τὸ πολωνικὸν κράνος, ἀφ' οὗ αἱ βράβδοι τῶν φοιτητῶν ἐξήγαγον ἄλλοτε ἤχους, ὡσεὶ τυμπάνων κρουομένων ὑπὸ τυμπανοπλήκτρων; Ἄφ' ἧς ἀντηλλάγη τὸ κράνος τούτο

διὰ τῆς ὀξείας καὶ ὡς δορὰ ἐγγέλυος λείας περικεφαλαίας, πόσον δὲν ἀπόλεσεν ὁ κλητῆρ τῆς ἀρχαίας ποιήσεως. Ἐὰν δὲ παρέμεινε χροιά τις ῥομαντικότητος εἰς τὴν φυλάττουσαν τὴν νύκτα δύναμιν, εὐρίσκουμεν αὐτὴν εἰς τοὺς νυκτοφύλακας. Κρίμα μόνον ὅτι οἱ φύλακες οὗτοι δὲν εὗρον εἰσέτι τὸν ἄξιον ὑμνητὴν των. Ὁ ποιητὴς Körner παρέδωκεν εἰς τοὺς αἰῶνας νυκτοφύλακά τινα, ὁ Zschokke ἔκαμεν ἦρωα ἐνα αὐτῶν ἐν τινι ἱστορηματι, ἀλλὰ τὸν λαμπρὸν, τὸν κάλλιστον τῶν νυκτοφύλακων, ὅσους φωτίζει ποτὲ ἡ γερμανικὴ σελήνη, δὲν ἠδυνήθησαν μέχρι τοῦδε νὰ ὑμνήσωσιν ἐν ποιήσει οἱ καθ' ἡμᾶς πεζοὶ καὶ ξηροὶ χρόνοι. Ἄλλ' ἔσται ἡμᾶρ ὅτε οἱ μεταγενέστεροι θέλουσι δοξάσει τὴν διοίκησιν τῆς πόλεως διὰ τὴν εἰσαγωγὴν σώματος τοιούτου πλήρους ποιητικῆς ὕλης. Ὅταν δὲ ἡ ἰσοπεδωτικὴ δύναμις τῶν χρόνων τοῦ μέλλοντος ἀφαιρέσῃ τὴν ῥομαντικότητά τεμάχιον πρὸς τεμάχιον, ὅταν διὰ τῆς χειραφετήσεως τῶν γυναικῶν αἱ μικραὶ βράπτρια ἀναλάβωσι τὴν νυκτερινὴν φυλακὴν τῆς πόλεως ταύτης τῶν Μουσῶν παρὰ τὸν Μοῖνον, ἔργον ὅπερ ἔχουσιν ἤδη πρὸ πολλοῦ ἀναλάβει, ἀλλὰ μόνον μέχρι τῆς 10 ὥρας τῆς νυκτός, τότε ἡ παράδοσις καὶ οἱ μῦθοι θὰ παραστήσωσι τοὺς νυκτοφύλακας τοῦ Βυρτσβούργου οἷον γίγαντάς τινας καὶ δράκοντας, οἷον βρυκόλακας καὶ ὅσα τοιαῦτα νύκτια ὄντα διηγεῖται ἡμῖν ἡ σύγχρονος μυθολογία.

Ὁ νυκτοφύλαξ εἶνε ὅπως αἱ νυκτερίδες καὶ αἱ γλαυκὲς δράκτὸς μόνον τὴν νύκτα, καθόσον τὴν ἡμέραν ἐργάζεται εἰρηνικῶς καὶ ταλαιπώρως ἐν τῷ ἰδίῳ ἐργαστηρίῳ ὡς βράπτης, ὑποδηματοποιός, σιδηρουργός ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. Ὅταν δὲ τὸ σκότος καλύψῃ τὰ πάντα καὶ οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν προσκαλῶσι βραδίκως καὶ χαρμοσύνης τοὺς κατοίκους τῆς καθολικῆς ταύτης πόλεως εἰς ἐσπερινὴν προσευχὴν, ἐγείρεται ὁ νυκτοφύλαξ ἀπὸ τῆς βραπτικῆς αὐτοῦ μηχανῆς, ὅπως ὁ Κιγκινιάτος ἀπὸ τοῦ ἀρότρου, ἀποθέτει τὰ ἐργαλεῖα αὐτοῦ κατὰ μέρος, ἐκβάλλει τὰ ἐργατικά ἐνδύματα, περιβάλλει τὰ ἰσχυρὰ καὶ εὐτονα αὐτοῦ μέλη διὰ στρατιωτικοῦ μανδύου, ζώννυται διὰ ζώνης, φερούσης ἀνηρητημένην κερατοειδῆ σάλπιγγα, θέτει τὴν καλύπτραν ἐπὶ τῆς ἵπποτικῆς κεφαλῆς καὶ λαμβάνει εἰς χεῖρας τὸ ἀκόντιον, ἥτοι βόταλον ἰκανοῦ πάχους καὶ δυνάμεως. Οὕτω παρασκευασθεὶς καὶ προαισθανόμενος δεινὴν μάχην μετὰ τῶν σπουδαστῶν προσέρχεται πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ, φέρουσαν μεγαλοκέφαλον ξανθότριχα χονδροειδῆ καὶ ἐπὶ τῆς ἀγκάλης, καὶ ἀποχαιρετᾷ αὐτὴν τρυφερώτατα ὅπως ὁ Ἐκτωρ τὴν Ἄνδρομάχην. Ὅπως δὲ κατὰ τὴν μακαρίαν ἐθνοφυλακὴν (δὲν ἐννοῶ τὴν ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ τὴν ἐν Γερμανίᾳ) οἱ βράπται καὶ παντοπῶλοι ἐγίνοντο στρατηγοὶ καὶ ἦρωες εὐθὺς ἅμα τὸ ξίφος ζωννύμενοι, οὕτω ἐμψυχοὶ καὶ τὸν ἡμέτερον βράπτην ἢ χαλ-

κέα ἡ νυκτερινὴ πανοπλία καὶ τὸ ἄλκιμον ἔγ-
χος, ἐγείρουσα ἐν αὐτῷ μένος λέοντος.

Ἐκ τοῦ ἐκπολιτιστικοῦ ζήλου πρὸς ἡσυχίαν τῆς κοιμωμένης ἀνθρωπότητος ὠθοῦμενοι συναθροίζονται πολλοὶ νυκτοφύλακες ἅμα ἀκούουσι τὸ σάλπισμα ἐνὸς τῶν συναδέλφων, παρακολουθοῦσι τοὺς ἐν «*κλαγγῇ τ' ἐνοπῆ ὄρνιθας ὡς*» οὐκ αὖτε μετὰ τὸ συμπόσιον πορευομένους φοιτητάς, καὶ ζητοῦσιν νὰ μεταφέρωσιν αὐτοὺς ὡς ταραξίας εἰς τὸ φυλακεῖον τῆς ἀστυνομίας. Τότε δὴ τὸν ἄρχοντα αἱ ἀξιωματικὸν μέγχοι τῶν ὄσων ἐδόθησαν ποτὲ μέχρι σήμερον ἀπὸ τῆς νυκτερινῆς μάχης τοῦ Πομπηίου καὶ Μιθριδάτου παρὰ τὸν ποταμὸν Εὐφράτην.

Ἀναγκῶστά μου! Ὅπως ἐνθουσιασθῶ πως πρὸς ἀκριβῆ καὶ πιστὴν ἐξιστόρησιν τόσῳ ἐξόχῳ γεγονότων ἀνέγνωσα τὴν *Ἰλιάδα* τοῦ Ὀμήρου ἅπασαν, διήλθον μετ' εὐλαστῶς ἐνθουσιασμοῦ τὸ ἔργον τοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου περὶ τοῦ ἐνδόξου διὰ τὴν Γερμανίαν πολέμου τοῦ ἔτους 1870 — 1871 ἀπὸ τοῦ Ἄλφα μέχρι τοῦ Ὁμέγα, ὅπως ἀνάψω τὴν φαντασίαν μου καὶ πληρῶσω αὐτὴν λαμπρῶν εἰκόνων μετέβην εἰς ὅλας τὰς πινακοθήκας καὶ τὰς πρὸς δόξαν τῶν προγόνων ἰδρυμένας στοάς, ἐπεθεώρησα ὅλους τοὺς πίνακας τῶν μαχῶν, οὓς ἔγραψαν οἱ διασημότεροι ζωγράφοι τῶν ἡμετέρων χρόνων· ἀλλὰ πόσῳ κενὰ καὶ ἀσθενεῖς καὶ σιωπῶσαι εἰσὶν ἅπασαι αἱ ἐπὶ τοῦ χάρτου διηγῆσεις, καὶ ἐπὶ τοῦ λινοῦ πανίου ἔγχρωμοι παραστάσεις πρὸς τὰς περιγραφὰς ὧν ἔχω ἀνάγκην, ὅπως γράψω πιστὴν καὶ ἀνταξίαν εἰκόνα τῶν τρομερῶν καὶ ἀνθρωποκτόνων μαχῶν μεταξὺ τῶν ἠνωμένων πολιτοφυλάκων καὶ τῶν εἰς τὴν οἰκίαν ἐπιστρεφόντων σπουδαστῶν! Ὑπερβαίνει τὰς ἐμὰς ἀσθενεῖς δυνάμεις τὸ μέγεθος τόσῳ μεγάλης ἐπιχειρήσεως. Διὸ ἀθύμως καὶ ἄκων καταφεύγω εἰς τὸ ἀπλοῦν καὶ κατάξηρον ὕψος τῶν ἐφημερίδων, γράφων ὅτι κατὰ τὴν συμπλοκὴν πληροὶ τὰς ἐρήμους ὁδοὺς καὶ τοὺς αἰθέρας ἀπερίγραπτος ψόφος καὶ δοῦπος καὶ θόρυθος καὶ κτύπος ῥοπάλων καὶ ῥάβδων συγκρουομένων καὶ πλήξεις καὶ κρηγμοὶ καὶ θλάσεις καὶ ἰαχὰι καὶ θλιβεροὶ στόνοι καὶ μυγμοὶ καὶ ἀραιὰ ἀπὸ πολλῶν στομάτων. Ἐν τούτοις κεράτινον κέρας καλεῖ καὶ ἐτέρους νυκτοφύλακας πρὸς βοήθειαν, καὶ ὁ ἀγὼν παρατείνεται λυσσαλέος μέχρι οὗ ἢ μία ἢ ἡ ἑτέρα τῶν μερίδων ὑποκύψῃ «μετὰ γενναίαν καὶ ἥρωϊκὴν ἀντίστασιν».

Καὶ ἂν μὲν νικήσωσιν οἱ σπουδασταὶ «διαλύονται», ἕκαστος δ' ἐπανερχεται ῥιαιαμβευτικῶς εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπως οἱ ἥρωες τῆς μυθολογίας μετὰ τινα ἄθλον, καὶ ἐνταῦθα ἀσκει τὰ μαλθακὰ ἔργα τῆς εἰρήνης, ῥιπτόμενος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως· ἔνθα ὁ πρᾶξ ὕπνος ἀναψύχει μετ' ὀλίγον τὰ κεκοπιακὸν μέλη, ἅτινα πρὸ μικροῦ ἔτι τόσῳ καλῶς ἐξετέλεσαν τὸ καθήκον των. Ἐὰν ὅμως κατὰ κακὴν μοῖραν ἐπέλθῃ ἀτυχία τις

προσομοία τῆ τοῦ Ναπολέοντος III ἐν Σεδάν, τότε ὁ φοιτητὴς αἰσθάνεται ἐαυτὸν ἠναγκασμένον, «ἄτε μὴ κατορθώσας ν' ἀποθάνῃ μέσῳ τοῦ δαίλου του», νὰ παραδοθῆ εἰς τὴν ὑπέρογκον δύναμιν τῶν κλητῶν, εἶτα δὲ δι' ὅλης τῆς ἐπιλοιποῦ νυκτὸς περιστρέφεται ἄπνους ἐπὶ τοῦ σκληροῦ πάγκου τῆς ἀστυνομικῆς φυλακῆς, τρίζων ἐκ θυμοῦ τοὺς ὀδόντας καὶ ἐξερρυγόμενος κατὰ δώδεκάδας τὰς μαθητικὰς βλασφημίας, μάλιστα τῶν ζητῶν ὅπως ὁ ὕπνος ἀναβῆ ἀπὸ τῶν ἀπυθνηκῶν γύων καὶ καταλάβῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

*Ἐλλειψίς χρημάτων τοῦ σπουδαστοῦ
καὶ σύστημα δαρείσμου.*

Ἐὰν οἱ διὰ τοῦ ῥοπάλου ἐπὶ τῶν πλευρῶν υἱοῦ τινος τῶν Μουσῶν γεννηθέντες μῶλωπες εἶνε ἰατοὶ, καὶ τὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς χαίνοντα τραύματα θεραπεύονται ἀφ' ἐαυτῶν, ἐὰν αἱ βαθύταται τομαὶ ἐπὶ τῶν παρειῶν κατὰ τὰς μονομαχίας ἐπουλῶνται, οὐδὲν ὅμως εἶνε χειρίστην τῶν παθῶν, ὅσον ἡ νόσος φθίσις ἢ κατέχουσα τὸ φοιτητικὸν βαλάντιον. Τί ὠφελουσι τὸν ὑποψήφιον διδάκτορα τῆς ἰατρικῆς ἅπασαι αἱ ἐπὶ τῆς παθολογίας, μαιευτικῆς καὶ χειρουργικῆς γνώσεις του ἐναντίον τῆς χρονίας ταύτης ἀσθενείας τοῦ βαλάντιου του; Συχνότερον δὲ, ἢ ὅσον ἕκαστος τῶν φοιτητῶν ἐπιθυμεῖ, ἐπέρχεται ἡ φοικώδης ἐκείνη καὶ ἀελοπιστικὴ ἀναπαράδξ, ἣτις πρὸς παρηγορίαν καταλαμβάνει καὶ τοὺς καταγομένους ἐξ εὐγενῶν καὶ μεγάλων οἴκων. Ἐνεκα τούτου καὶ ὁ ζωηρότατος καὶ χαριέστατος τῶν υἱῶν τῶν Μουσῶν περιπίπτει εἰς ἀθυμίαν μεγίστην, σκεπτόμενος νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας, ὅπως ὁ Βίσμαρκ, τίνι τρόπῳ θέλει ἐξεύρει νέαν πηγὴν χρημάτων. Καὶ εἶνε μὲν τὸ χρῆμα καὶ διὰ τὸν Γερμανὸν φοιτητὴν, τὸν ἐν τῇ χριστιανικῇ θρησκείᾳ ἀνεθραμμένον, χίμαιρά τις καὶ μισητὸν καὶ χυδαῖον πράγμα, ἀλλ' ὑπάρχουσι δυστυχῶς στιγμαὶ τινες ἐν τῷ βίῳ καθ' ἃς ἀπαραιτήτως ἔχει τις ἀνάγκην τοιαύτης καμπαίρας, ὅπως μὴ μετουσιωθῆ αὐτὸς εἰς ἀποφώλιον τέρας. Ἐνεκα τούτου καὶ ὁ φοιτητὴς ἀδιακόπως σκέπτεται τίνι τρόπῳ θὰ προπορισθῆ τὰ κατηραμένα ἐκεῖνα στοργύλα πράγματα, τὰ ὁποῖα καλοῦσι δραχμάς καὶ λεπτά, καὶ τὰ ὁποῖα εἰσαχθέντα ἅπαξ εἰς τὴν ὑπερπολιτισμένην Εὐρώπην ὡς μέσον ἐναλλαγῆς, πρὸς καθυσύχασιν τῆς ὄψα οὐκ ἐχούσης γαστρὸς, καὶ πλήρωσιν τῶν ὕλικῶν καὶ πνευματικῶν ἀναγκῶν τῆς ζωῆς, εἰσὶν ἀσπασίως ἀγαπητὰ καὶ προσφιλῆ καὶ ὑπ' αὐτῶν ἔτι τῶν ἀγριωτέρων δημοκρατῶν, καίπερ φέροντα ἀποτετυπωμένας κεφαλὰς ἐστραμμένας. Κατὰ πρῶτον λοιπόν, ἐν τοιαύταις τιτὶ δεινῆς ἀχρηματίας περιστάσεσι, ἀρχεται ἡ ἐξαργύρωσις πάντων τῶν κινητῶν τοῦ φοιτητοῦ κτημάτων. Πᾶν τὸ ἔχον ἔστω καὶ μικρὰν τινα χρηματικὴν ἀξίαν, καὶ δυνάμενον νὰ μετακομισθῆ ἄνευ δυνάμεως ἀτμοῦ μεταφέρεται εἰς τὸ ἐνεχυ-

ροδανειστήριον. Καί πρῶτον μὲν ὑποκύπτει εἰς τὴν τοιαύτην μοῖραν τὸ εὐκρινετότερον τῶν σπουδαστικῶν κτημάτων, τὸ ὠρολόγιον, διότι ὁ φοιτητῆς γνώστης δεινὸς ὢν τῆς πλουτολογίας κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν χρόνων ἐν οἷς ζῶμεν, καὶ ζῶν βίον ἐλεύθερον, οὐδαμῶς δεσμευόμενον ὑπὸ τῶν ὥρων τοῦ χρόνου, θεωρεῖ τὸ ὠρολόγιον ὡς κεφάλαιον νεκρὸν, ἀφαιρούμενον ἀπὸ τοῦ σκοποῦ τῆς ἀνθρωπότητος· ἀναμνησκόμενος δὲ καὶ τῆς παροιμίας ὅτι διὰ τὸν εὐτυχεῖ «περνοῦν ἀμέτρητοι οἱ χρόνοι» ἀποφασίζει ταχέως, καὶ παραδίδει αὐτὸ εἰς τὸ εἰρημένον κατάστημα, καθόσον μάλιστα οὕτω τὸ προφυλάσσει καὶ κατὰ τῶν κλεπτῶν καὶ λωποδυτῶν. Μετ' οὐ πολὺ δὲ φροντίζων καὶ περὶ καλῆς διατηρήσεως τῶν ἐνδυμάτων του, ἀποστέλλει τὸν μὲν χειμῶνα τὰ θερινά, τὸ δὲ θέρος τὰ χειμερινά ἐνδύματα εἰς τὸ ψυχρὸν, καὶ κατὰ τοῦ πυρὸς ἡσφαλισμένον εὐάερον καὶ ἄνευ σητῶν κατάστημα τῆς πόλεως, ὅπερ, τὸ ἀναγράφωμεν εὐχαρίστως χάριν τῆς στατιστικῆς, αὐξάνεται κατ' ἔτος διὰ προσθηκῶν καὶ παραρτημάτων, ἀναλόγως τῆς αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν φοιτητῶν.

Ὅταν ὁμως καὶ τὸ τελευταῖον πανταλόνιον λάβῃ τὴν πρὸς ἐξαργύρωσιν ὁδὸν, καὶ ἡ φθίσις τοῦ βαλκανίου δεικνύῃ τὰ σοβαρὰ συμπτώματα τοῦ καλπάζοντος σταδίου, τότε ὁ φυσιογνώστης σπουδαστῆς ἀκολουθεῖ τὰ ὑποδείγματα τῆς μητρὸς φύσεως. Ἄπαντα ἡ κυκλοφορία τῆς φύσεως συνίσταται εἰς αἰώνιον τι κατὰ νόμους ἀπαραβάτους ἰδρυμένον σύστημα δανεισμοῦ, ἀπαραλλάκτον ὅλως πρὸς τὸ ἐν Τουρκίᾳ τανῦν ὑφιστάμενον. Ἡ θάλασσα δανεῖζεται τὸ ὕδωρ αὐτῆς ἀπὸ τῶν ποταμῶν, οὗτοι ἀπὸ τῶν ῥυάκων, οἱ ῥυάκεις ἀπὸ τῶν πηγῶν, αὗται ἀπὸ τῆς γῆς, ἡ γῆ ἀπὸ τῶν νεφῶν, ταῦτα δὲ ἀπὸ τῆς θαλάσσης. Ἐὰν δὲ οἱ πεμμεγίστοι ὤκεανοὶ δὲν αἰσθύνονται νὰ δανείζονται ἀπὸ μικροτάτων ποταμιῶν καὶ ῥυακίων, ἐὰν ἡ ἀφεγγῆς σελήνη δὲν ἐρυθριᾷ δανειζομένη φῶς ἀπὸ τοῦ ἡλίου, ἐὰν καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς ἐδανείσθῃ πλευράν τινα παρὰ τοῦ Ἀδάμ ὅπως πλάσῃ τὴν προμήτορα ἡμῶν, εἶνε ἄρα ἀνάρμοστον ἂν καὶ ὁ πεινῶν, καὶ δίψῃ ἀπολλύμενος ἡμέτερος σπουδαστῆς ζητήσῃ καλὸν τι δάνειον παρὰ τοῦ λιπαροῦ καὶ προγάστορος ξενοδόχου ἢ ἄλλου τινὸς εὐσπλάγχου προσώπου; Οὐ μόνον δὲ ἐν τῇ πόλει, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς πλησίον κώμαις ὑπάρχουσι πολυάριθμοι ἐλεήμονες καὶ χρυσοδότειραι ψυχαὶ, δανεῖζουσαι ἄνευ ἰδίας ὠφελείας ἐπὶ τόκῳ ἑκατὸν μέχρι διακοσίων τοῖς ἑκατὸν καὶ μετ' ἑκδοσιν συναλλαγματικῆς. Ἐὰν δὲ ἡ συναλλαγματικὴ αὕτη δὲν ἐξοφληθῇ κατὰ τὴν ὠρισμένην προθεσίαν, ὁ ἄγριος λαὸς τῶν Μνησίμων ὄρμα εἰς τὸ κελλίον τοῦ ταλαιπώρου σπουδαστοῦ, ὅστις μὴ ἔχων νὰ ἐξοφλήσῃ αὐτοῦς, τὸ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπουσιάζει ἐντελῶς ἀπὸ τοῦ δωματίου, εἶτα δὲ πρὸς περισσώτεραν ἡσυχίαν καταφεύγει μετὰ

ἀπελπιστικὴν ἀπόφασιν καὶ εἰς τὰ ἱερὰ ἄστυα τῶν παραδόσεων καὶ τῆς βιβλιοθήκης, ἐνθα καὶ ἀληθῶς εὐρίσκει ἐπὶ τινα χρόνον ἡσυχίαν καὶ ἡρεμίαν ὅπως ποτὲ οἱ ἱεῖς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὅπισθεν τοῦ βωμοῦ τῶν Θεῶν.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον αὐξάνεται τὰ μέγιστα καὶ ἡ ἄλλως καθ' ἑαυτὴν μεγάλη εὐπροσηγορία, καὶ καλοσύνη τοῦ ῥάπτου καὶ ὑποδηματοποιοῦ. Διότι οὐ μόνον καθ' ἑκάστην σχεδὸν ἐρωτῶσιν οὗτοι περὶ τῆς πολυτιμοτάτης ὑγείας τοῦ προσφιλεῦς πελάτου, ἀλλ' ἡ ἀγάπη αὐτῶν φθάνει ἐνίοτε καὶ μέχρι τοσοῦτον ὥστε ν' ἀφήσωσιν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Πανεπιστημίου ἔγγραφα βιβλία, καὶ καταλόγους μακροῦς χρῶν εἰς ἐνθύμησιν καὶ διαρκῆ φιλικὴν μέχρι τῶν ἐξετάσεων ἀνάμνησιν, διότι πρὶν ἢ τὰ χρῆμα πληρωθῶσι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ προσέλθῃ εἰς ἐξετάσεις ὁ υἱὸς τῶν Μουσῶν.

[Ἐπειτα τὸ τέλος.]

**

ΓΥΝΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Ἐν τινι πτωχοκωμείῳ τῶν Παρισίων ἐτελεύτησε πρό τινας, ἐν ἡλικίᾳ ἐβδομηκοντα ἐννέα ἐτῶν, γυνὴ ὀνομαζομένη Βιοργίνια Δισκιέρ, ἥτις—πράγμα παράδοξον—ἐπαρασημοφορήθη διὰ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας.

Ἡ ἱστορία τῆς γυναικὸς ταύτης παρέχει παράδειγμα γενναιότητος καὶ αὐταπαρρησίας τοσοῦτον σπανίας ὥστε εἶνε ἀξία νὰ ἀνγραφῆ ἐν ταῦθα.

Κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον, ἡμέραν τινὰ ὁ συνταγματάρχης τοῦ 27ου πεζικοῦ συντάγματος ἐτραυματίσθη καιρίως ὑπὸ σφαίρας ἐν τινι φονικωτάτῃ συμπλοκῇ. Ἐνόμισαν ὅτι ἀπέθανε καὶ οὐδεὶς πλέον ἐσκέφθη περὶ αὐτοῦ.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς συμπλοκῆς, λοχίας τις τῶν εὐζῶνων, μικρόσωμος, ἰσχνὸς, νοήμονα ἔχων φυσιογνωμίαν, λέγει πρὸς δύο στρατιώτας·

— Αὐτὸ δὲν φθάνει ποῦ τοὺς κάμαμε· πρέπει νὰ πᾶμε νὰ πάρωμε καὶ τὸ σῶμα τοῦ συνταγματάρχη μας καὶ νὰ τοὺς δείξωμε πῶς δὲν τοὺς φοβούμεθα.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες οὐκ ἀνεχώρησαν, ἀλλ' οἱ δύο ἔπεσαν καθ' ὁδὸν ὑπὸ τὰς σφαίρας τῶν πολεμίων, ὥστε ὁ λοχίας ἀφίκετο μόνος εἰς τὸν τόπον ἐν ᾧ κατέκειτο τὸ πτώμα τοῦ συνταγματάρχου.

Μάτην προσεπάθησε νὰ τὸ φορτωθῇ ἐπ' ὤμων· δὲν τὸ κατώρθου κατ' οὐδένα τρόπον.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ διέκρινεν εἰς τὰ πέριξ δύο ἐπίππους κοζάκους. Εἶλκυσε τὴν προσοχὴν των διὰ τῶν νευμάτων του, οὗτοι δ' ἐπλησίασαν προθύμως βέβαιοι ὅτι θὰ τὸν αἰχμαλωτίσωσι. Ἀλλὰ μόλις ἐφθασαν εἰς εἶκοσι βημάτων ἀπόστασιν, ὁ λοχίας ἐφόρευσε διὰ τοῦ ὄπλου του τὸν ἕνα, καὶ